

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **S., a.s.**, so sídlom v B., proti povinnému **P. – J. P.**, bývajúcí M., **pre vymoženie 471,67 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. Er 856/97, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. L. B., so sídlom Exekútorského úradu v B. (ďalej len súdny exekútor) proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 28. júna 2002 sp. zn. 4 Co 727/01, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ť v o d n e n i e

Okresný súd Bardejov (súd prvého stupňa) uznesením z 11. októbra 2001 č. k. Er 856/97 - 22 zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. c/ Exekučného poriadku (ďalej len EP) exekučné konanie, ktoré sa začalo 11. septembra 1997 pred súdnym exekútorom JUDr. L. B., povereným na vykonanie exekúcie súdom prvého stupňa (číslo poverenia 5701 000005 z 29. septembra 1997) na základe návrhu oprávneného z 8. septembra 1997 (v tom čase S., š. p.) a exekučného titulu – Výkazu dlžných telekomunikačných poplatkov Č.j. X. z 26. júla 1994, vydaného Oblastným telekomunikačným úradom – Východné Slovensko – Košice. Zároveň uložil oprávnenému povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie (§ 203 EP) vo výške 2.200 Sk s poukazom na vyhlášku č. 288/1995 Z. z.

Krajský súd v Prešove uznesením z 28. júna 2002 sp. zn. 4 Co 727/01 odvolanie súdneho exekútora proti uzneseniu súdu prvého stupňa odmietol ako podané niekým, kto na odvolanie

nie je oprávnený (§ 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že odvolateľ (súdny exekútor) podal odvolanie, hoci nie je účastníkom konania; v tejto spojitosti poukázal na taxatívne vymedzenie subjektov, ktorým zákonodarca priznal postavenie účastníkov exekučného konania v ustanovení § 37 EP v znení vzťahujúcom sa na túto exekučnú vec.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie súdny exekútor. Žiadal, aby dovolací súd napadnuté uznesenie ako aj mu predchádzajúce uznesenie súdu prvého stupňa v časti trov exekúcie zrušil a aby mu boli priznané trovy exekúcie 6.630 Sk. Namietal, že konania oboch súdov sú postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súdy nesprávne posúdili jeho právne postavenie ako súdneho exekútora, keďže ho vylúčili ako účastníka pre určitý úsek konania, t. j. pre konanie vo veci trov exekúcie. Nesprávne právne posúdenie veci namietal aj vo vzťahu ku kráteniu trov exekúcie súdom, poukazujúc, že všetky vypočítané úkony boli preukázané.

Oprávnený a povinný sa k dovolaniu súdneho exekútora nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal súdny exekútor, skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§243a ods. 3 O. s. p.) najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom, pretože právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu možno napadnúť dovolaním len vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods.1 O. s. p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p. Prípustnosť dovolania podľa § 239 O.s.p. v predmetnej veci neprichádza do úvahy, lebo nejde o uznesenie uvedené v § 239 ods. 1 O.s.p., ale ani o potvrdzujúce uznesenie (patriace do niektorej z kategórií potvrdzujúcich uznesení vymenovaných v § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

Dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., ktoré pripúšťa dovolanie proti rozhodnutiu (rozsudku alebo

uzneseníu) odvolacieho súdu vtedy, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných v ňom vymenovaných procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nedostatok návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne osadeným súdom). Vady konania vymenované v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a ani nevyšli najavo v dovolacom konaní.

Z obsahu dovolania treba vyvodit', že súdny exekútor (okrem nesprávneho právneho posúdenia veci z hľadiska rozhodovania o trovách exekúcie) namieta odňatie mu možnosti konať pred súdom postupom odvolacieho súdu, ktorý jeho odvolanie odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. ako podané niekým, kto nie je na takýto procesný úkon oprávnený.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Súd prvého stupňa odvolaním súdneho exekútora napadnutým uznesením proti výroku o trovách exekúcie rozhodol 11. októbra. 2001, súdny exekútor odvolanie podal 29. októbra 2001, pričom exekučné konania sa podľa § 36 ods. 2 EP začalo 11. septembra 1997 (porovnaj č. 1. 1 spisu). Podľa v tom čase účinného znenia § 37 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) účastníkmi exekučného konania sú oprávnený a povinný. Ani v ďalších odsekoch tohto ustanovenia nie je súdnemu exekútorovi priznané postavenie účastníka exekučného konania. Postavenie účastníka exekučného konania v tom čase súdny exekútor nemal a až zákonom č. 32/2002 Z. z. (účinným od 1. februára 2002) došlo k takej zmene, že v § 37 ods. 1 EP sa na konci pripojila veta: „Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor.“. Preto pokiaľ exekútor podal odvolanie proti uzneseníu súdu prvého stupňa, podal ho ako osoba neoprávnená na podanie odvolania. Keďže zákonodarca v § 235 ods. 2 EP stanovil, že *exekučné konania, ktoré sa začali do 1. februára 2002, sa dokončia podľa doterajších predpisov*, správne odvolací súd, ktorý rozhodol uznesením z 28. júna 2002 sp. zn. 4 Co 727/01 tak, že toto odvolanie odmietol, vychádzal pri skúmaní postavenia odvolateľa z ustanovenia § 37 EP v znení vzťahujúcom sa

na túto exekučnú vec, t. j. v znení do 1. februára 2002, dokedy Exekučný poriadok exekútorovi postavenie účastníka exekučného konania ešte nepriznával bez zreteľa na to, či súd rozhoduje o trovách exekúcie alebo nie (porovnaj k tomu aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. mája 2009 sp. zn. 2 Cdo 126/2009). Napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu nedošlo preto u súdneho exekútora, ktorý nemal postavenie účastníka exekučného konania, k odňatiu možnosti konať pred súdom.

Súdny exekútor dovolanie odôvodnil aj tvrdením, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Nesprávne právne posúdenie veci je síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. I keby tvrdenia súdneho exekútora boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, ale nezakladali by prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil správny právny predpis a či ho správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery, prichádzalo do úvahy iba vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, a o takýto prípad v tejto exekučnej veci nešlo.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdneho exekútora podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úspešnému oprávnenému (243b ods. 1, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.) náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože nepodal návrh na uloženie tejto povinnosti (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. januára 2010

JUDr. Jana Bajánková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Hrčková Marta